

Эканаміке

ІНФЛЯЦІЯ Ў ЛІПЕНІ СКЛАДА 0,4 ПРАЦЭНТА, З ПАЧАТКУ ГОДА — 7,7 ПРАЦЭНТА, ПАВЕДАМІЛІ БЕЛТА Ў НАЦЫЯНАЛЬНЫМ СТАТЫСТЫЧНЫМ КАМІТЭце.
Індэкс спажывецкіх цэнаў на тавары і паслугі ў студзені-ліпені гэтага года да снежня 2008-га склаў 107,7 працэнта. Сярэднямесячны прырост індэкса спажывецкіх цэнаў за перыяд з пачатку года склаў 1,1 працэнта. У студзені-ліпені 2008 года да ўзроўню аналагічнага перыяду 2007-га інфляцыя складала 8,1 працэнта.

УКЛАДЫ НАСЕЛЕНЦТВА Ў БЕЛАРУСКІХ БАНКАХ У СТУДЗЕНІ-ЛІПЕНІ ПАВЯЛІЧЫЛІСЯ НА 25,4 ПРАЦЭНТА

Рублёвыя і інавалютныя ўклады насельніцтва ў беларускіх банках у студзені-ліпені 2009 года павялічыліся больш як на Br3,36 трлн, або на 25,4 працэнта. У ліпені яны ўзраслі амаль на Br393,34 млрд, або на 2,4 працэнта (рублёвыя — на Br204,25 млрд, або на 3 працэнта, інавалютныя — на \$52,4 млн, або на 1,6 працэнта). Аб гэтым БЕЛТА паведамляе ўа ўпраўленні інфармацыі Нацыянальнага банка Беларусі. На пачатку жніўня ўклады насельніцтва перасягнулі Br16,62 трлн. Дэпазіты ў нацыянальнай валюце склалі звыш Br7 трлн, у замежнай — звыш \$3,36 млрд.

ЦЭНЫ ВЫТВОРЦАЎ ПРАМЫСЛОВАЙ ПРАДУКЦЫЎ І ЛІПЕНІ ПАВЯЛІЧЫЛІСЯ НА 0,4 ПРАЦЭНТА

Індэкс цэнаў вытворцаў прамысловай прадукцыі вытворча-тэхнічнага прызначэння ў Беларусі ў ліпені 2009 года ў параўнанні з чэрвенем склаў 100,4 працэнта, у параўнанні са снежнем 2008 года — 108,7 працэнта, паведамлілі БЕЛТА ў Нацыянальным статыстычным камітэце. Індэкс спажывецкіх цэнаў у мінулым месяцы ў параўнанні з чэрвенем 2009 года склаў 100,4 працэнта, са снежнем 2008 года — 107,7 працэнта.

ВЫПЛАТА ДАПАМОГ ШМАТДЗЕТНЫМ СЕМ'ЯМ НА ПАДРЫТКОЎКУ ДЗЯЦЦІ ДА ШКОЛЫ ПАЧАЛАСЯ Ў МІНСКУ

Аб гэтым карэспандэнту БЕЛТА паведамлілі ў камітэце па адукацыі Мінгарвыканкома.

Раней выплаты такіх дапамог займаліся органы сацыяльнай абароны. З гэтага года такая функцыя перададзена сістэме адукацыі. Каб атрымаць матэрыяльную дапамогу, сям'і неабходна звярнуцца ў сацыяльна-педагагічную службу школы, у якой навучаецца дзіця. Грошы будучы выплачваюцца да 1 кастрычніка праз централізаваную бухгалтэру раўных упраўленняў адукацыі.

На такую дапамогу могуць разлічваць сем'і, якія выхоўваюць трох і больш няпоўнагадовых дзяцей, якія навучаюцца ў школах, укладанні ў камітэце. Сума дапамогі на кожнага школьніка складае 30 працэнтаў бюджэту праектовага мінімуму (БПМ), які дзейнічае з 1 жніўня (БПМ у сярэднім на душу насельніцтва ў разліку на адзін месяц з 1 жніўня па 31 кастрычніка 2009 года складае Br249 тыс. 410. — Заўвага БЕЛТА).

«ВАСІЛЬ У ДЗЯЎЧОНКУ БЫЎ ЗАКАХАЎСЯ...»

(Заканчэнне. Пачатак на 1-й стар.)

— Як малыя былі, дык біліся мы і на, лёталі адно за адным, але так, жартам. Нас дагледзіла бабуля сляпя — маміна свякроў ад першага мужыка. Яна ляжыць на ложку, а мы возьмем веник, падбяжым — і па ёй лягнем. Бабуля крычыць, а нам, малым, вясёла. А аднойчы я з \$52,4 купца пайшла на сажалку. Толькі мы ў ваду — ажно Васіль з хлопцамі падраўся — і адзежу нашу ўцягнуў. Няем мы па кустах дадоў прыбеглі — сажалка ж за агародам была. Бацька распсытаў у мяне, у чым прычына, злавіў Васіля — і па срацы рэменем. Кажэ: што ты, здурнеў, ім жа халодна было!.. Праўда, ніколі больш не біў ані Васіля, ані мяне. І не крычалі на нас бацькі ніколі!..

Валіянуца Уладзіміраўна можна слухаць гадзінамі — цікаўна душа і ўчупістая памяць захавалі для нас найдрабнейшыя ўспаміны пра брата. Едзе разам з ёй у Бучкі — іх родную з Васілём вёску. Тут была зававалася хата, дзе народны пісьменнік правёў свае дзённыя гадзі. Аднак калі пасля смерці Бывава рабілі музей, хату разабралі, бо гніла была, і на гэтым месцы збудавалі такую самую. Некаторыя лічаць гэта памылкай: маўляў, трэба было збудавач музейчы, — а саму старую хату пакінуць як экспанат, абгарадзіўшы стужкай. Такія прыклады вядомыя. Скажам, у расійскім горадзе Сестрарэц ёсць мемарыял Леніна — хатка, дзе ён хаваўся пэўны час. Дык вось, сама яна зкрытая, бо таксама спарханела, а над ёй збудаваны купал. І атрымліваецца, што сама хатка — частка экспазіцыі, галоўны экспанат.

— Нарэдзіліся мы з Васілём — не ў гэтай хаце, а во тут, праз дарогу, на пагорку, — казвае спадарыня Валіянуца. — Але гэтая хата спарханела зусім, і бацька ў 1933 годзе новую пастаніў. А лесь у не давалі,

копей не давалі — на сабе верхавіны дрэваў цягаў, майма паматлага ўскідаць бярвенні. Хатка халодная выйшла, але свая.

Заходзім у хату. І хоць яна збудавана наноў, аднак усё адноўлена я і было.

— Толькі столь вышэйшую зрабілі, — заўважае Бывава. — Бо ў старой хаце я да яе рукой дацягнулася, а тут не дастаю.

Адкрыты музей ужо колькі гадоў, аднак да гэтай пары няма тут ні стэндэў, ні паліцаў — нават партрэт Бывава стаіць на табурэтцы. А побач ляжыць стужка «Ганаровы грамадзянін Ушацкага раёна».

— У музеі Броўкі дык і паліцы фаніныя зрабілі, і падсвятлілі іх — а тут нешта нічога не робяць... — сумуе Валіянуца Бывава.

Едзе са спадарыняй Валіянуцай ў вёску Падсіўле суседняга Глыбоцкага раёна. Тут жыве Надзея, стрычаная сястра Валіянуцы і Васіля. Тая сама Надзея, з якой Валя на печы чытала дзённікі Бывава!..

— Аднойчы мы ішлі з Валькай і Васілём праз лес, — згадвае спадарыня Надзея. — І Васіль недзе адышоў, мо грыбы паглядзець, а мы пабачылі, як фурманка праехала — і мех соли заваліўся. Зацігнулі мы яго ў лесе і сталі думаць, што рабіць. Але падшоў Васіль і кажэ: «Вы што! Гэта ж, напэўна, дзяржаўная соль, бо простаму чалавеку мех соли не трэба! Трэба назад аднесці!» Адыгнаўшы мы той мех назад на дарогу, і чалавек забрав згублены мех...

Такіх дэталей і згадак — процьма. І няма ім цэны, бо неацэнна для нас постаць народнага пісьменніка Беларусі Васіля Бывава.

Глеб ЛАБАДЗЕНКА.

Ушачы—Мінск.

«Шумахер», вас здымаюць!

Для выяўлення злосных парушальнікаў РУП «Мінск-Даўтадар-Цэнтр» і ДАІ плануець заздзейнічаць усе дарожна-вымяральныя станцыі рэспублікі.

Псіхалогія практычна кожнага кіроўцы аднолькавая: калі на трасе няма міліцыі, значыць можна смела ціснуць на педаль газу. Але не тут тое было. Адсутнасць у месцы паарушэння нарада ДПС не сведчыць пра тое, што парушальнік застаўся без пакарання.

Напэўна, кожны кіроўца, які хоць раз ехаў па аўтадарозе М2, на выезде з вёскі Жукаў луг бачыў электроннае табло, якое паказвае хуткасць руху аўтамабіля. На свае вочы пераканалася, што стрымлівае яго далёка не ўсіх. Як ехаў «Фальксваген-Гольф» цёмнага колеру з хуткасцю 122 км/г, так і працягае ехаць давай.

У гэты час супрацоўнікі ДАІ, седзячы ў кабінэце, перадаюць інфармацыю (яна з відэакамеры, якая працуе ў сістэме з электронным табло і фіксуе паарушэнні хуткаснага рэжыму кіроўцамі, у рэжыме онлайн паступае ў цэнтральную апэратыўную дыспетчарскую службу РУП «Мінскаўтадар-Цэнтр») аб чарговым паарушальніку нараду ДПС, які працуе за некалькі кіламетраў ад месца паарушэння.

Недзе праз хвіліну «шумахера» спыняюць і просяць заплациць штраф.

ЗНОЎ ДАЖДЖЫ

У пяцігоў тэмпература паветра ўначы 7—15, удзень 17—23, месцамі прайдуць кароткачасовыя навальнічныя дажджы, паведамліла рэдакцыя галоўны сіноптык Рэспубліканскага Гідраметцэнтра Волга ФЯДОТАВА.

У суботу кароткачасовыя дажджы, месцамі з навальніцамі, будучы назірацца толькі на паўночным захадзе, а ў нядзелю невядлікія навальнічныя дажджы пройдуць на поўначы краіны. Уначы — 6—14 градусаў. Удзень у суботу 17—23, на поўдні да 25, у нядзелю стане на некалькі градусаў цяплей.

Сяргей КУРКАЧ.

Большасць кіроўцаў нават і не падарэаюць, што за імі, знаходзячыся на адлегласці не ў адзін дзясятка кіламетраў, назіраюць работнікі ДАІ.

— Калі кіроўца пачне адмаўляць сваю вину, то яму будзе паказаны фотаздымак яго паарушэння, — адзначае Станіслаў САЛАВЕЙ, старшы інспектар УДАІ МУС. — На фотаздымку адлюстравана аўтамашына, яе дзяржаўны нумар, хуткасць і дакладны час паарушэння.

У заходніх краінах паарушальнікам хуткаснага рэжыму, якіх выявіла сістэма відэаназірання, квітанцыі аб аплаце штрафу выслаюцца па пошце. У Беларусі гэта пакуль праблематычна, бо ў нас, згодна з заканадаўствам, адказнасць за заздзейсненае паарушэнне нясе той, хто знаходзіўся за рулём, тады яна за мяжой за паарушэнні ПДР адказвае ўладальнік аўтамабіля. Таму нянаўсна нарада ДПС непадалёк ад дарожна-вымяральных станцыій проста неабходна.

Але нават калі камера зафіксавала паарушэнне, а нарада ДПС побач не аказалася, то гэта не значыць, што паарушэнне зьмье яе з рук. Яно аўтаматычна захаваецца ў электроннай базе звестак. І будзе ўлічвацца супрацоўнікамі ДАІ не на карысць кіроўцаў у тым выпадку, калі ён паарушыць ПДР у будучыні.

На тэрыторыі рэспублікі ўста-

«Мінскаўтадар-Цэнтр»

— Праўда, пакуль што яны выкарыстоўваюцца пераважна для назірання за транспартным патокам. Але хутка і відэакамеры дарожна-вымяральных станцыій будучы заздзейнічаны для выяўлення паарушальнікаў хуткаснага рэжыму. Для гэтага няма прашкод. Тым больш, такім чынам можна не толькі павысіць бяспеку на дарозе з інтэнсіўным рухам, але і зканоміць вялікі грошы.

Надзея ДРЫЛА. Фота аўтара.

Вуглянскія крыжы

(Заканчэнне. Пачатак на 1-й стар.)

Дзень сённяшні

Тры дзясяткі жыхароў вёскі — спрэс пенсіянераў. Яе расказвае староста Волга Ключа, вельмі іх вырочнае аўтаркама, што двойчы на тыдзень заходзіць ў вёску. І прадаўцы, што вядуць вяжэны гандаль, чупы і спагядлівыя да старых людзей. Многія дрэнна бачыць, недчуваюць, аддаюць грошы цялай жменяй, а прадавец адлічыць, колькі тэрба, і прыту аддаць. Усё неабходнае прывозыць, асартымент даволі багаты.

А старасту невядлікай вёскачкі ведаюць усё раённыя службы. У гэтым даяволе ўпаўняцця падчас камандзіроўкі. Толькі мы выйшлі з вёскай Івануаўнай з яе хаты, каб наведваць некаторых аднавяскоўцаў, які падшыла машына з вайсковым электрасетам: «Якія праблемы, баба Воля?» Аказалася, што яна выклікала гэту службу. Нейкі збой выйшаў ў рэле часу. Ліхтары не свеціць ноччу, а ўключваюцца ў сярніцы і гараць да поўдня, на што і ўказала староста вёскі. Манцёры хутка непаладку знайшлі і ліквідавалі.

«Людзей у нас засталася мала, — расказвае Воля Івануаўна, але усё працывіць, усё гаспадарлівыя». Сапраўды, Ганна Дзянісаўна Жук 85-ы гадоў размяняла. А па гаспадарцы ўсё робіць, у агародзе сама спраўляецца. З мужам паўвека пражылі разам, толькі лясць ён пайшоў з жонцай. Траіх сыноў выгадавалі. Жывуць дзеці ў горадзе, але матулю не забываюць. Ён ідзе аднойчы з ручніком загарэць, а бабуліцы апрадзілі: «Гутэн моргань вам!». Вой, які расчуліўся, яго хуценька стаў гаварыць. Нічога не разумелі, але адлучы, што яго спадабалася, і ён адчуў, што яго мсцява людзі яго прынялі, ушанавалі.

Самы сталы жыхар

Паўлу Мікітавічу Чыліевічу 98 гадоў. Адна бада — ён вельмі дрэнна чы. Толькі стараста нежак налучылася з ім гаварыць, таму без яе, як без перакладчыка, не абыйсца ў размове з дзядзем. Жыве ён адзін, гадуе некалькі авечкаў. Двор абкошаны, дагледжаны, аказалася, сам спраўляецца з усёй гаспадаркай. Расказвае пра сябе ахвотна. Нарэдзіўся ён тут. У 1933 годзе быў прызваны ў польскую армію. Самы жывы ўспамі часоў вайны, звязаны з вялікім стрэсам. Павел Мікітавіч расказвае падрабязна ў дэталю, як у 41-м немцы яго і аднавяскоўца Колю прынялі за партызана і хацелі расстраляць. Выжыць удалося нейкім дзівам. Ён да гэтага часу не ведае, ці дапамог сапраўдны цуд, ці нямецкія салдаты трапіліся чалавечыя, што не захацелі браць лішні грэх на душу. Словам, па іх стралялі, а яны беглі, і засталіся жывыя.

У кашулі нарадзіўся, так гаварылі вакол. Усё жывіць прахві Павел Чыліевіч у Вуглянах, усё жыццё працаваў на гэтай зямлі. Крыжы, паводле яго слоў, ліхты тут заўбыві. «З-пад гэтых крыжоў мяне ў войска праводзілі, — успамінае старэйшы вуглянскі жыхар, а потым хітра ўсімжаецца, — тут я з Люсіай любіўся». Аказваецца, была некалі прыгожая дзядзючкіна Люся ў вёсцы, і малады Павел за прасіў яе на першае спатканне пад крыжы. Дарэчы, раней маладыя, калі ехалі да шлябу, абавязкова спыняліся ля крыжоў. Прыпыняюцца тут і жалобныя працыяць, з кожным жыхаром вёска абавязкова развітаваецца каля крыжоў. А вясной над галоўнай вуглянскай славуцасцю пралятаюць буслы, якія палюбілі гэту вёску. Іх тут шмат.

Святлана ЯСКЕВІЧ.

СЯРГЕЙ ШУТАЎ ВЫЗВАЛЕНІ А Д ПАСАДЫ НАЧАЛЬНІКА УУС ГОМЕЛЬСКАГА АБЛВЫКАНКАМА

Палкоўнік міліцыі Сяргей Шутаў 12 жніўня ўказам Прэзідэнта Рэспублікі Беларусь вызвалены ад пасады начальніка ўпраўлення ўнутраных спраў Гомельскага аблвыканкома і залічаны ў распараджэнне міністра ўнутраных спраў Беларусі. Прэс-служба Прэзідэнта Рэспублікі Беларусь.

Абзац

- ▲ Футбол: Маладзёжная зборная Беларусі выйграла ў зборнай Аўстрыі — 2:1.
- ▲ Прыяцце рашэнняў у рамках адзінай мытнай тэрыторыі Беларусі, Расіі і Казахстана будзе рэгулявацца не нацыянальнымі заканадаўствамі трох краін, а агульным заканадаўствам Мытнага саюза. Такі канцэптуальны падыход ухвалены ў Маскве на пасяджэнні Камітэту Мытнага саюза.
- ▲ Кавалерыскі карабін і боепрыпасы да яго спрабавалі незаконна прадаць двое грамадзян Беларусі. Прадаўцоў зборі з доказами злачынства затрымалі ў Пінску мясцовыя памежнікі сумесна з супрацоўнікамі КДБ. Ім пагражае пазбаўленне волі на тэрмін ад 2 да 5 гадоў.
- ▲ Частка Вайсковыя была ўчора затоплена вадоў з-за моцнага ліўня. Часткова падтопленыя вуліцы Кастрычніцкай, Камунальнай і іншых, у непасрэднай блізкасці ад якіх знаходзіцца прадпрыемства «Беллакт». Дарогі месцамі поўнасьцю залітыя вадоў.

Поўны абзац

- ▲ Першым папункіном залатога веласіпэда, які называюць «самым дарагім у свеце», стаў жыхар Лондана, які набыў гэты транспартны сродка ручноў работы за 55 000 фунтаў стэрлінгаў (больш за 90 000 долараў). Шведская кампанія Argumania выпусціла ўсяго 10 такіх веласіпэдаў.
- ▲ Паводле паведамленняў карэспандэнтаў «Звязды» і фармагенцтваў.

На слыху

НАЧАЛЬНИК АДДЕЛА ФІЛІЯЛА ТРАНСПАРТНАЙ ІНСПЕКЦЫІ ПА ВІЦЕБСКАЙ ВОБЛАСЦІ АСУДЖАНЫ ЗА ХАБАР

Ён прыгавораны да 6,5 года пазбавлення волі ў каноні ўзмоцненага рэжыму з канфіскацыяй маёмасці. Пра гэта паведамлілі ў Генеральнай пракуратуры Беларусі. Са снежня 2006 года па снежань 2008 года ён недарожна атрымліваў хабар ад грамадзянін і прадстаўнікоў прыватных прадпрыемстваў. За хабар у \$300 ён дапамог паскорыць рэгістрацыю аўтамабіляў у якасці таксі і выдачу ліцэнзійнай карткі без фактычнага тэхнічнага агляду, за \$1,5 тыс. не прыняў належных мераў па выяўленні і адпаведным афармленні паарушэнняў транспартнай дзейнасці ў адным з прыватных прадпрыемстваў абласнога цэнтра, за \$700 выдаў фіктыўныя даведкі, неабходныя для падачы ў ДАІ УУС Віцебскага аблвыканкома, аб факце эксплуатацыі аўтамашыны ў якасці таксі. Усяго прыняў хабар на агульную суму \$3,9 тыс. і 300 еўра.

БЕЛТА.

ДЫРЭКТАР ГОМЕЛЬСКАЙ БУДАЎНІЧАЙ ФІРМЫ ПРЫСВОІЎ ВР60 МЛН, ВЫДЗЕЛЕННЫ З БЮДЖЭТУ НА РАМОНТ ШКОЛЫ

Упраўленне Камітэта дзяржаўнай бяспекі Рэспублікі Беларусь па Гомельскай вобласці завяло крмынальнаму справу ў дачыненні да дырэктара гомельскага ТДА «Будоптыма», паведамлілі ў прэс-групе УКДБ па Гомельскай вобласці. Было выяўлена, што кіраўнік ТДА «Будоптыма» наўмысна завясыў на Вр60 млн кошт работ па рамоне школы і дзіцячага садка ў Веткаўскім раёне.

Валерый СІДОРЧЫК, БЕЛТА.

БРЫКЛІВЫЯ ЖАЛЕЗНЫ КОРЫ

Хуткая дапамога не спатрабілася 19-гадовай дзядзючцы, якая кіравала гэтым «BMW-520». Яна ўвогуле не атрымала ні адной драпіны пасля таго, як змагла дзядзючцы такі незвычайныя акрабачныя трук на сваім аўто. Драпіны атрымалі толькі клён, а саму прыгожую ў 03.30 ночы выявіцьвалі з машыны супрацоўнікі МНС. Як паведамлілі ў прэс-службе Гомельскага абласнога ДАІ, кіроўца рухалася па вуліцы Чапаева ў Гомелі, напярэйна выбрала хуткасны рэжым і таму не справілася з кіраваннем жалезнага каня. Восць конь і ўзбрынуў.

ХОЙНІЦКАЯ РАБАНІЦЫ

На 85-гадовую жыхарку горада Хойнікі вечарам у яе асабістым доме напалі дзве жанчыны. Яны зрабілі спробу яе прыдушыць, каб таг сказала, дзе знаходзіцца грошы. У выніку іх здабытай стала 151 тысяча беларускіх рублёў, — паведамляе прэс-служба УУС Гомельскага аблвыканкома. Высветлілася, што разбойніцы напад дзядзючкіна асячавыя жыхаркі — 40 і 50 гадоў, якія на гэты момант затрыманы.

Ірына АСТАШКЕВІЧ.

ПАЦЯРПЕЛІ ДЗЕЦІ

У Бабруйскай аўтамабіль наехаў на маленькага веласіпедыста. «Таёта-Пікнік», якой кіраваў 29-гадовы бабруйскачын, ударыў 9-гадовага хлопчыка, які на веласіпэдзе перасякаў гарадскую вуліцу. Школьнік, паведамлілі ў прэс-цэнтры Магілёўскай ДАІ, сур'ёзных траўмаў не атрымаў. У той жа дзень у Крычаве 24-гадовы жыхар вёскі Івануоўка, які ехаў на матацыкле «Ява», не справіўся з кіраваннем і сутыкнуўся з мікрааўтобусам, што рухаўся ў спадарожным кірунку. У выніку здарэння пацярпелі пасажыр матацыкла, сельскі школьнік 1995 года нараджэння. Ён шпіталізаваны, але хутка пойдзе на папраўку.

Алена КАЗЛОВА.

ЛІТАРАЛЬНАЯ ПІСЬМОВА

«Звязда» выкрывае гультайства кіраўніка педвучэльня і выпраўляе камсамольцаў у адмыслова стратэгічны пераход...

Жнівёўская хроніка на старонках нашай газеты 10 жніўня 1937 года.

«Учора пасля поўдня ў Менску на Магілёўскай шашы адбыўся старт каманды пераходу ў процываагах і процывапрыных камбінезонах на Кіеў. (...) З прамовамі выступаюць сакратар Менскага гаркома КП (Б) Т. Лівіні і рабочы фабрыкі т. Каган. «Ідзіце ў шчаслівы шлях, — гаворыць т. Каган, — высокая трыміцель гонар усіх працоўных убоў Савецкай Беларусі, гонар нашай сацыялістычнай краіны. (...) Хай ворагі памятаюць, што цяжка вёсці барацьбу супроць таго народу, які выхаваны партыяй Леніна — Сталіна (...) Мільён закончаны. Абвешчаецца старт-каманда — на старт. Уздзелныкі пераходу хутка надзяваюць процывагазы і правяраюць заздзейкі камбінезонаў. Пад гукі музыкі 11 партыёў нашай краіны, апраўняўшы ў жоўтыя камбінезоны, мерна закрочылі па дарозе».

«Мы жадаем дабіцца ў гэтым пераходзе прабывання ў поўнай герметызацыі летам не 40 мінут, а столькі колькі патрабуецца для абароны нашай радзімы», — у іншым артыкуле піша Н. Вішнеўскі.

11 жніўня 1937 года.

«Нягледзячы на тое, што да пачатку вучэбнага года астатліся лічаны дні, у менскім педвучэльні ніякай падрыхтоўцы яшчэ не пачата. Асноўнае і самае галоўнае — набор у вышлішча прадстаўлены самацэку. Дырэктар педвучэльніча Хейфіц усёй гэтай работай не кіруе, наогул у педвучэльні ён бывае толькі гадзіну-дзве і ніякай карысці. Загадчык гаспадаркі, член партыі Піньскі, усё яшчэ займаецца размовамі, а фактычна накіроўвае усю работу на зрыў падрыхтоўкі да новага вучэбнага года. Падрыхтаваў Тарас ШЧЫРЬІ.

Баксёр Сяргей ГУЛЯКЕВІЧ:

«ЕДУ, КАБ ПРЫВЕЗЦІ ПОЯС ЧЭМПІЁНА СВЕТУ»

Хутка адбудзецца доўгачаканы тытульны двубой паміж беларусам Гулякевічам і мексіканцам Гуцьерасам. У дзень ад'езду з Мінска наш баксёр запэўніў «Звязду», што не баіцца ехаць у краіну, дзе гінучы баксёры, і цалкам падрыхтаваны да заваявання гучнага тытула.

Праз тыдзень у Беларусь можа вярнуцца пояс чэмпіёна свету па прафесійным боксе. Наш Сяргей Гулякевіч да апошняй кроплі крыві будзе біцца з мексіканцам Умбэрта Гуцьерасам. Перамога атрымае тытул Сусветнай баксёрскай рады (WBC) ў малодшай лёгкай вазе (59,9 кг).

Гістарычная падзея адбудзецца ў мексіканскім Мазатлане 22 жніўня.

Каманда Гулякевіча выехала ў Мексіку за дзясць дзён да двубоя, у мэтах акліматызацыі.

І якое было здзіўленне карэспандэнта «Звязды», калі на чыгуначным вакзал Мінска ў вечар ад'езду ніхто, апроч сваякоў, не прыйшоў праводзіць каманду Гулякевіча.

Сяргей, яго трэнер Пятро Букштановіч і менаджар Валерый Капля спыталіся на цягнік «Мінск—Кіеў». З украінскай сталіцы яны збіраліся ляцець да Парыжа, адтуль — у Мехіка, адтуль — у Мазатлан, дзе адбудзецца двубой.

— Дарогу аплачваем

Кава дапамагае ўмацаваць памяць

Штодзённае ўжыванне двух кубкаў кавы дапамагае захоўваць цвёрдую памяць, а таксама папярэджае захворванне Альцгеймера. Да такой высновы прыйшла навуковая група з амерыканскага ўніверсітэта Паўднёвай Фларыды.

Паводле даследавання, вынікі якога прыводзіць сёння брытанскі друк, актыўны хімічны элемент кафеін, які змяшчаецца ў каве, не толькі не наносіць шкоды, але і здольны аднаўляць звычайную работу пашкоджаных цяжка хвароай клетак галаўнога мозгу. Шэраг спецыялістаў, якія заняліся з даследаваннямі, ужо назвалі атрыманую вынікі рэвалюцыйнымі.

Вольты амерыканскіх вучоных прыводзілі на мышых, мозг якіх з дапамогай геннай інжынерыі падвергся зменам, якія адбываюцца ў мозгу чалавека, пашкоджаным захворваннем Альцгеймера. Сучасная навука лічыць, што захворванне ўзнікае ў момант, калі ў чалавечым арганізме павялічваецца ўтрыманне пратэіну бэта-амілоід, які разбурае клеткі галаўнога мозгу. Праз два месяцы тэя мышы, якія штодня атрымлівалі каву, у значнай ступені аднавілі работу галаўнога мозгу. Пры гэтым у іх крыві панізілася канцэнтрацыя бэта-амілоіду.

Як інфармуе ІТАР-ТАСС, у выніку спецыялісты з універсітэта Паўднёвай Фларыды і зрабілі выснову, што для барацьбы з захворваннем Альцгеймера варта не адмаўляцца ад ужывання кавы. Адначасова яны пачалі распрацоўку спецыяльных лекаў, здольных змяніць папулярныя напой.

Рэцывіст збег з турмы пад выглядам свайго брата

Паліцыя брытанскага штата Хэмпшыр шукае знявольнага, які ўцеў з турмы пасля таго, як ён паманіўся са сваім братам-блізніком, адлучаным папярэдняй волі.

Пешку 27-гадовага насельніка каралеўскай турмы Вінчэстэра вядуцца з мінулай пятніцы, піша брытанская газета The Telegraph. Сайман Пітэр Маклінан знаходзіўся ў камеры папярэдняга турмагна знявольнага на няясненне цяжкіх цялесных пашкоджанняў. У гэтай жа турме чакаў суда і яго брат Марк, якому інкрывінавалася менш сур'ёзнае злачынства. Папярэдняе слуханне праходзіла па справе апошняга з братаў, але перад судом замест Марка паўстаў Сайман.

За волю, падараваную свайму брату, Марку цяпер прыйдзецца адказаць перад законам: яму прад'яўлена абвінавачванне ў садзейнічанні і падбукторванні да ўцекаў.

Характэрна, што браты не былі абсалютна падобныя, але Сайман Маклінан змог пераканаць турэмных наглядачыкаў, што ён з'яўляецца Маркам. Пасля таго, як зман быў раскрыты, у турму выклікалі паліцыю. Дэтэктывы неадкладна пачалі расследаванне і вялі пошукі ўцекача на працягу некалькіх дзён, аднак вынікаў гэта не прынесла. Яны звярнуліся да мясцовага насельніцтва з вельмі вялікай просьбай не ўступаць у кантакт са злачынцамі, які мае крымінальнае мінулае.

Каментуючы інцыдэнт, прадстаўнікі пенітэнцыярнай установы заявілі, што «знявольны быў памылкова вызвалены замест свайго брата». Аднак яны адзначаюць, што гэты ўчынак кваліфікаваны як уцекі. Судовы працэс над Сайманам Маклінанам з горада Гаспорт павінен быць пачацца 12 жніўня. Яго пошукі працягваюцца.

Дамавік вымусіў арабскую сям'ю звярнуцца ў суд

У Саудаўскай Аравіі ў суд пастанупіла заява ад сям'і, якая вінаваціць ва ўчыненні крадзяжоў і гвалту... дамавіка, перадае ВВС. Як паведамляецца ў судовым іску, сям'я вінаваціць барабашку ў крадзяжы мабільных тэлефонаў і кіданы камяні. Па словах ісцюў, нягледзячы на тое, што ў сваім доме яны пражылі ўжо амаль 15 гадоў, пра існаванне злога духу дэвалідацыі толькі наўдана. Аднак ён так актыўна пачаў заяўляць пра сябе, што сямейству давялося пакінуць сваё жыллё.

«Мы пачалі чуць дзіўныя гукі, — расказвае журналістам галава сям'і. — Спачатку мы не надавалі гэтаму вялікага значэння, але потым сталі адбывацца дзіўныя рэчы, а калі дамавік пачаў кідаць камяні, нашы дзеці моцна спалохаліся. Спачатку са мной размаўляла жанчына, потым мужчына. Яны казалі нам выбірацца з дома». Для большасці жыхароў свету джын (ці дамавік) асацыюецца з істотай са знакамітага дыснейскага мультфільма пра Аладзіна, які вызваліў дух з залатога лампы. Аднак у ісламскім свеце джыны лічацца нашмат больш страшнымі істотамі, якія нясуць людзям зло, адзначае ВВС. Лічыцца, што злыя жарты яны ўчыняюць з помсты ці рэўнасці. Звычайна яны нябачныя, аднак могуць прымаць розныя чалавечыя формы.

Паліцэйскага падвезлі на машыне, выкрадзенай у яго ж 20 гадоў таму

Нігерыйскі паліцэйскі Тоні Акінвуні праз 20 гадоў знайшоў свой скардзены аўтамабіль. Гэта адбылося вышкова. Ён ладзіў на дарозе машыну, каб дабрацца да дому. Усеўшыся на задняе сядззенне, ён зразумеў, што апынуўся ў той самай «Маздзе-620», якая была выкрадзена ў яго ў 1989 годзе, піша газета Nigerian Tribune.

Пераша, што Тоні пазнаў у машыне, — гэта надпіс «Ese O. Baba» (у перакладзе — «Спаўса, Божа»), які на сядззенні зрабіла яго дачка, калі на той момант было ўсяго 3 гады. Як толькі паліцэйца апанэў аўтамабіль, ён арыштаваў кіроўцу і разам з ім паехаў ва ўчастак. «Я быў упушчаны, што гэта тая самая машына. Гэты адрэны транспартны сродак, які ў мяне калі-небудзь быў. Я пазнаў яе адразу ж», — сказаў Тоні. Па яго словах, у той вечар, 20 гадоў таму, група падлеткаў накінулася на яго, адабрала кашалёк і знікла з месца на яго «Маздзе». «Дзіўна, што зладзеі аказаліся настолькі дурныя, што нават не пастараліся хоць крыху перарабіць аўтамабіль», — дзіўніцца аўтагалаўнічкі.

Тоні Акінвуні набыў «Мазду» ў 1986 годзе і праездзіў на ёй усю тры гады. Як ён прызнаўся, пасля выкрадання любімага аўтамабіля ён так і не вырашыўся купіць сабе новы транспартны сродак.

У Бельгіі адкрыўся рэстаран, дзе кліент сам выпісвае рахунак

Рэстаран, у меню якога не ўказаны кошты і дзе кліент сам вырашае, колькі заплаціць за едзенне, адкрыўся ў прыгарадзе Бруселя — Эверы. Такія ўстаноўкі папулярныя ў Вялікабрытаніі і Канадзе, паведамляе РІА «Навіны» са спасылкай на мясцовыя СМІ. Канцэпцыя новага рэстарана: «Заплаціць столькі, колькі хочаш». Кліент выбірае ў меню закуску, гарачую страву і дэсерт, а пасля заканчэння абеду вырашае, колькі ён за гэта заплаціць. У меню далёка не самыя танныя стравы: іспанская вядліна з кавалачкамі дыні, смажаная крэветкі ў какосавым малаці, амар у паніраванні і многае іншае.

«Гэта сапраўды абыходзіцца нам вельмі дорага, але мы хочам прапанаваць нашым кліентам стравы найлепшай якасці», — тлумачыць шэф-кухар рэстарана. Уладальнік новага рэстарана ў Эверы, нягледзячы на глабальны эканамічны крызіс, разлічваецца на поспех. У сярэднім абед з трох страў абыходзіцца рэстарану ў 22 еўра. «Будзем спадзявацца, што нашы кліенты будучы досыць шчодрыя, каб заплаціць нам прынамсі гэту суму», — заявіў шэф-кухар. Новая формула дзейнічае толькі па буднях, а ў выхадныя дні кошт страў дакладна вызначаны.

Таямніцы «Слуцкіх Афінаў»

У найстарэйшай школе Беларусі Колас упершыню прачытаў «Новую зямлю»

Слуцкая гімназія мае вельмі даўнюю гісторыю: мяркуючы самай — граматы аб яе заснаванні Януш Радзівіл падпісаў 20 мая 1617 года. Атрымліваецца, што праз пэўны час яна адзначыць чатыры стагоддзі! На постсваецкай прасторы старэйшыя за Слуцкую гімназію толькі Вільнюскі ўніверсітэт. А ў Беларусі гэтай навукальнай установе па ўзросце проста няма роўных. Чым не цудоўная падстава сюды завітаць?

У Новым горадзе, на Зарэччы

Месца для будаўніцтва школы было абрана вельмі прыгожае. Калісьці літаральна праз дарогу ад гэтай навукальнай установы быў малючкі княжэіцкі парк. Над рэчкай пасадзілі сад, дзе ўзвелі дом для настаўнікаў. Вядома, што першы будынак гімназіі быў драўляным. Нямецкі гісторык Дальтон вельмі высока ацэньваў вопыт беларускіх сялян, якія здолелі стварыць такую прыгожасць.

— Дакладна вядома, што гімназія няяснына працавала на працягу трох стагоддзяў — з 1617 па 1917-ы, — заўважае намеснік дырэктара Слуцкай гімназіі Вера Багдановіч (якая працуе ў навукальнай установе больш чым трыццаць гадоў і прызналася, што ўвесь гэты час пастаянна выпісвае «Звязда»). — Гэта дакладна вызначыў мясцовы краязнаўца Рыгор Родчанка, які ў свой час працаваў у архівах Вільні, Прагі, а таксама ў Шчадрынскай бібліятэцы Санкт-Пецярбурга, дзе адшукаў патрэбныя матэрыялы. А вось пра перыяд дзейнасці з 1917 па 1944 год ніякіх звестак не засталася. Падчас вайны архіў Слуцкага гораду, можа там былі якія цікавыя паперы?

Слуцкая гімназія ва ўсе часы славілася сваімі добрымі настаўнікамі і славнымі выпускнікамі. Цікава, што сусветна вядомая школа Яна Амоса Камenskага заснавана на 11 гадоў пазней. Таму, верагодна, знакамітаму педагогу было што пераняць і ў сваіх слухачках калег. Нездарма ж гімназію з павалі

«Тут Якуб Колас упершыню прачытаў сваю «Новую зямлю», — кажа Вера БАГДАНОВІЧ.

лі разумныя і да навукі імкнуліся, то паны ім дапамагалі, — адзначае Вера Багдановіч. — Так што калі ў чалавека былі здольнасці, то ён мог атрымаць добрую адукацыю. Пры школе быў інтэрнат для, кажучы сучаснымі словамі, маламаёмных вучняў, якія атрымлівалі бесплатнае харчаванне і кватэру.

Цэнтр перамясціўся На працягу XVII—XVIII стагоддзяў курс навучання ў гімназіі змяняўся з 10 да 8, а таксама 6 класаў. Спосаб выкладання ўжываўся класны, а не прадаметны — на кожны клас адзін настаўнік. Цікавы пералік прадметаў, якія ў той час выкладаліся ў гімназіі:

— Неяк раней прыязджала польская дэлегацыя, — кажа Вера Багдановіч, — у яе склад уваходзілі і архітэктары, якія належалі чынам ацанілі ўнікальнасць пабудовы. Спецыялісты прыйшлі да высновы, што падмурак даволі даўні — мабыць нават XVII стагоддзі. Падобныя арыгінальныя тэхналогіі выкарыстоўваліся ў гэты час.

У сярэдзіне 1980-х прапануюць

У флігелі, які знаходзіўся побач, сядзеў паліцэйскі і назіраў за паводзінамі гімназістаў: парусьнічкі дысцыпліны секлі ў спецыяльным пакоі.

валася зрабіць рэстаўрацыю будынка гімназіі за доволі невялікую дыя такія справы суму — пяць тысяч долараў. Але варыянт не быў ўхваляены і досюль размоў наконт правядзення аднаведных работ не ўздзімаецца. Раней на будынку ўсіх шэляда «помнік архітэктуры», і спецыялісты жорстка адсочвалі ўтрыманне рарытэта ў належным стане. Нават колер не дазвалялася змяняць: як угадвае Вера Багдановіч, у радзівілаўскай часы гімназія была белая, а яе пафарбавалі ў ярка-ружовы колер, за што атрымалі папярэджанне. А цяпер спецыяльнага статусу будынак не мае. Знайшлі грошы на правядзенне добрага рамонт унутры, пры гэтым захавалі ўсю арыгінальную планіроўку. Праца, пачаліся праблемы з дахам — пачаў падцякаць. Магчыма, свой уплыў зрабілі «старыя раны» — у 1944-м, калі вызваліўся Слуцк, будынак быў моцна пашкоджаны бомбай.

А флігель, які знаходзіўся побач (дарэчы, там калісьці сядзеў паліцэйскі і назіраў за паводзінамі гімназістаў, якіх за парусьнічкі секлі ў спецыяльным пакоі) і стварыў разам з будынкам гімназіі агульны арыгінальны архітэктурны ансамбль, разбілі ўшэнт...

Найстарэйшая школа Беларусі не скараецца перад часам.

Калі брацца — то ўсёй талакой

На ўспаміны пра Вялікую Айчынную ў двары гімназіі — помнік вучням і настаўнікам, якія загінулі падчас вайны. Вера Багдановіч узгадала, што адзін з класаў

выпуску 1941 года ў пасляваенны час шмат разоў збіраўся. Узгадала пра тыя жорсткія гадзіны: нешта грывець пачало, думалі, што наваліцца, а аказалася — вайна. Падчас Вялікай Айчынай у гімназіі

быў разгорнуты нямецкі шпіталь. Разбураны будынак аднаўлялі з 1944 па 1949-ы. Пасля вучні разам з настаўнікамі вярнуліся ў гістарычны дом.

Разам з Верай Анатольеўнай амаль у літаральным сэнсе слова крочым па гісторыі. Два будынкі праз галерэю злучаюцца паміж сабой, таму для таго, каб трапіць у старажытныя класы, не трэба нават на вуліцу выходзіць. Паказалі нават той самы пакой, у якім калісьці секлі нашкодзіўшых гімназістаў. Заходзім у шыкоўную залу.

Цікавы пералік прадметаў, якія ў той час выкладаліся ў гімназіі: Закон Божы, польская, лацінская, грэчаская, нямецкая мовы, а таксама зьтыка, рыторыка, гісторыя, матэматыка і заканадаўства.

Тут у перспектыве плануем зрабіць музей, які будзе прысвечаны адукацыі Слуцкіхы, — заўважае Вера Багдановіч. — Шмат у раўня школ з багатай гісторыяй (і па 100, па 140 гадоў ёсць), дык чаму ж пра іх усё не расказваць? Але цяпер няма грошай на афармленне экспазіцыі. Рашэнне гэтага пытання,

«АДПАЧЫЦЬ» НА СЯДЗІБЕ

Сёлета планы наконт водпуску былі скарэктаваныя з-за з'яўлення ў мям жыццё высковага дома. Раней везла дзятэй да бацькоў на Кубань і праводзіла там увесь свой адпачынак. Аднак цяпер дата на білетах на два тыдні была пазнейшай, чым апошні працоўны дзень. Меркавала, што за 100 кіламетраў па поўдзень ад Мінска будзе не горш, чым за 2000 на паўднёвы ўсход. І не памылілася, але...

Часавы феномен

Праз два тыдні горка над сабой смяялася. І ўзгадала рэакцыю высковых людзей на апеводы пра сельскі турызм. Цяпер я вельмі добра іх разумела. Цяпер і мне пытанне сярбоўкі: «Ну як ты адпачыла?» падалося здээквільным. Адпачынку ад працы ў вёсцы, дзе восенню мы набылі дом, не было, напэўна, і хвіліны, калі не дзіця здаровага сну ноччу і пералынкаў на яду дзіям. Ну і калі не называе, вядома ж, адпачынак змену дзейнасці. З гэтым якрэз усё ў парадку.

Самая вядомае шкадванне выклікала тое, што два тыдні правесці ў вёсцы так і не ўдалося. Занадта блізка быў Мінск, і занадта шмат спраў аказалася ў ім. Больш чым тры дні запар на Слуцкім ўвогуле не выходзіла. Трэба было альбо везці дачку на дзень нарадзіннае сямейства, альбо падпісваць нейкія паперы ў банку, альбо купляць дзяткам летныя рэчы і збіраць чамадан у дарогу...

Затое за дзень, праведзены ў вёсцы, я паспявала зрабіць так шмат, што не пераставала здзіўляцца сама сабе. Напрыклад, не толькі прыгатаваць ежу і тры-чатыры рэчы памыць посуд (у тазіку, са шматразовымі зменамі падаргатай вады і паласканнямі), але і прапалоць градкі з цыбуляй і фасоліяй, акупчыць кусты, апыскаць яе ад жука, а таксама бульбы парэчкі і агрэсту ад тлі, пакасіць траву, прапаліць лазню, нанасіць вады, некалькі разоў вынесці памы, схадзіць па малако, падмесці падлогу, выгнаць з хаты муху, а на тых, што не вышлелі, наладзіць паяванне... І акрамя ўсяго гэтага яшчэ прагнутаваць аконныя рамы і, нарэшце, зваяць дзятэй на вада-сховішча за 13 кіламетраў, дзе са здзіўленнем высветліць, што ёсць і ў самой сілы плаваць...

У горадзе нават ежу гатаваць не паспяваеш: адразаеш кавалек каўбасы і ясі перад тэлевізарам. На посуд таксама не стае часу і сілы. Добра, калі падлогу раз у тыдзень памыеш, ды своечасова бялізну з пральнай машыны дастанеш. Усё, больш нічога не робіш у горадзе. Нават падчас водпуску. Ну ходзіш у краму, альбо, зноў жа, у банк, каб заплаціць за камунальныя паслугі, ці едзеш на рынак па ягады і мяса — і дзень скончыўся. У мяне ўзнікла моцнае падазрэнне, што тут нешта не так. Што час у вёсцы і ў горадзе цячэ па-рознаму. У ісе, каго я пыталася, пацвердзілі маю здагадку. Усе ў вёсцы паспяваюць значна больш.

Госці

Тады я зразумела, што для такіх гараджан, як мы, на працягу двух-трох пакаленняў, адарваных ад зямлі, дом і вёсцы — нейкая мара, міф, народжаны кінематографам, чымянымі ўспамінамі незваротнага

У мяне ўзнікла моцнае падазрэнне, што час у вёсцы і ў горадзе цячэ па-рознаму. І ўсе, каго я пыталася, пацвердзілі маю здагадку. Усе ў вёсцы паспяваюць значна больш.

Напэўна, адпачыць тут магчыма толькі ў непагадзю, — меркавала Люба, мая трыоўка, якая часцей за ўсё складае мне кампанію ў вёсцы. Што ж, сёлета ў нас было магчыма

Гараджане ў вёсцы

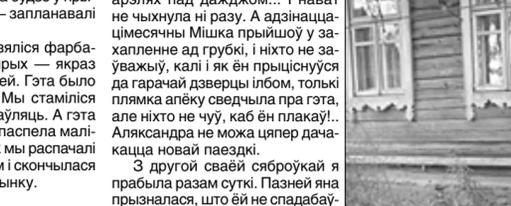
спачатку туды, а праз дзень — адтуль... і самае галоўнае — увесь час цяжкое адчуванне віны з-за таго, што своечасова не скасіў, не сабраў, не зрабіў...

У нейкі момант даходзіць, што было вельмі наўна спадзявацца на адпачынак тут, калі наяджаеш такімі ўрыўкамі, калі жыеш — там. Па сутнасці, ты атрымаў толькі новы клопат, яшчэ адну нагоду для галаўнога болю. У той час, калі цябе не халала і на адзін, ты стаў жыць на два дамы! І нервовая сістэма не вытрымлівае, усё часцей ловіць сябе на думцы, што паміж двума дамамі вымушаны выбіраць, і выбар гэты, як і гэта ні парадкасна, робіш не на карысць асноўнага, гарадскога.

Сёлета я запрасіла пакачыць у свой высковы дом на чарзе дзевю сябровак. У абедзвюх — дзедзі. Першую пакінула сам-насам з домам. Навучыцца даставаць з калодзежа ваду, падліць печ, паказаць, дзе крама, і пазнаёміла з суседкай, у якой можна купіць малако. І з'ехала. Праз некалькі дзён, калі вярнулася, высветліла, што ў дзятэй скончылася сухая вопратка і абутак, ад чаго маці іх вярнула ў паніцы. Што маці ўвогуле закруцілася паміж зменай памперсаў, мыццём посуду, калодзежам, пуньні і літоў. Аднак старэйшая піцідэава Алжандра, не раздумваючы, выбягала халоднай раңіцы голая і босая ў прыбральна на вуліцу, потым радасна перакульвала на сябе ваду з рукамынька, а калі маці не бачыла, бегла качацца на мокрых арзях пад дажджом... І нават не чыхнула ні разу. А адзінаццацімесечны Мішка прыйшоў у захапленне ад грукі, і ніхто не заўважыў, калі і як ён прыціснуўся да гарачай дзверцы ілбом, толькі плямка апёку сведчыла пра гэта, але ніхто не чуў, каб ён плакаў!.. Алжандра не можа цяпер данакацца новай паездкі.

З другой сваёй сяброўкай я прабыла разам суткі. Пазней яна прызналася, што ёй не спадабаўся пах у доме, што яна амаль не спала на няручым матрацы, што зробленыя мышамі дзіркі ў шпалерах выклікалі ў яе гідлівасць, а камарыныя ўкусы доўга яшчэ не давалі спакою. Аднак яе дзясцігадовы Мікола адразу сказаў, што застаўся б у гэтым доме жыць. А шасцігадовы Міця парэчы нічога не мяняць, ні ў якім разе не перабудуюць, каб усё тут засталася як ёсць, так яму спадабалася.

Усё дзедзі спалі ў высковым доме даўжэй, чым у горадзе, елі лепш, былі ў нязменна добрым настроі і не хацелі адсюль з'язджаць. Дарослых дом у вёсцы можа расчараваць, падлеткам можа падацца тут нуднавата, старым — цяжкавата, але жыццё і дзедзі адчуваюць тут нешта такое, што пераважае ўсе няручнасці, усё гарадскія звычкі,

пачыненнем... Падабачца пад'яджаць да свайго дома на машыне і адчуваць, што ён чакаў. Ён маўліва і стрымана сустракае, рады зноў чуць у сваіх сценах чалавечыя галасы, некага сядзець сваім цяплом, далікатна і любоўна апавядаць пра былых гаспадароў... Я адчуваю яго жыццё істоту. Мы адчужаем адно аднаго. Ды і мыць посуд, насіць ваду, паціць печ... Мне падабаецца тут усё. Падбабачца пацёць, акупаць, стамляцца. Я забываю чысціць зубы, перастаю звяртаць увагу на рукі... Але мне, як і маёй котцы, як і дзяткам, не хочацца вяртацца ў Мінск. І калі я ўсё ж такі вяртаюся, то жыў наступнай паездкай. Неўроў, напэўна. Альбо вар'яцтва.

Адзін наш гарадскі сябар самі таксама стаў з наўдзяння часу праглядаць абвесткі ў газетзе аб продажах высковых дамоў. Ён марыць купіць ля возера і лесу. І не так далёка ад Мінска. І вата паехаў нека на рынак, паглядзець, нейкі каштэўшэзон. Наўны. Ён таксама думае, што будзе ездзіць туды адпачываць!

Вольга МЯДЗВЕДЗЕВА. Фота аўтара.

